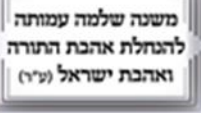

בעזוהשי"ת
כ"ה אייר
תש"פ
מסכת: תמורה
פרק: ז'
משנה: ד', ה'

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)
מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנסט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת ר' רפאל אפרים ב"ר יהודה שינפלד ע"ה

משנה ד'

וְאֵלּוּ הֵן הַנְּקָבִים המשנה תפרט דברים שאסור ליהנות מהם ויש לקוברם: **קְדָשִׁים** בהמות קרבן **שְׁהֲפִילוּ - יִקְבְּרוּ** יש לקבור את הנפלים, ואם **הַפִּילָה** בהמת הקרבן **שְׁלִיא** שהוא עור דק שהעובר עטוף בו, כשהוא נמצא ברחם אמו - **תִּקְבֵר** יש לקבור את השליא, לפי שכלל הוא, שאין שליא בלא וולד, ואף אם לא רואים אותו בוודאי נימוח הוולד בתוך השליא, **שׁוֹר הַנִּסְקָל** שור שפסקו בית דין שדינו להיסקל לאחר שהרג אדם, יש לקבור את השור לאחר הסקילה, לפי שנאמר "ולא יאכל את בשרו", ומשמע מכאן שאסור אף ליהנות ממנו לאחר מיתה, **וְעִגְלָה עֲרוּפָה** עגלה שעורפים לאחר שנמצא חלל בשדה, שאסורה היא בהנאה משום שכתוב בה לשון 'כפרה' כמו בקרבנות, כמו שנאמר "כפר לעמך ישראל", ויש למדים דין זה ממה שנכתב "וערפו שם את העגלה בנחל", ומכאן למדים: שם תהא קבורתה, **וְצִפְרֵי מִצְרַע** שתי הציפורים שלוקח המצורע לטהרתו, והדין הוא שלאחר ששחט את אחת מהציפורים, שתיהן אסורות בהנאה*, **וּשְׂעִר נָזִיר** שנטמא, לפי שנאמר בנזיר "קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו" ומכאן דרשו: 'גידולו יהא קדוש' ומכאן שאסור ליהנות משיער הנזיר, ואם נטמא הנזיר, שדינו הוא שחייב לגלח את שער ראשו ולהתחיל את הנזירות מחדש, אזי אותו השער שגילח חייב קבורה, ברם השער שמגלח הנזיר במלאת ימי נזירותו אינו נקבר, אלא נשרף, **וּפֶטֶר חָמוֹר** שלא רוצה בעליו לפדות אותו, והדין הוא שיש לעורפו, אזי לאחר העריפה יש לקבור את החמור, ודין זה נלמד בגזירה שווה של 'עריפה', עריפה, מעגלה ערופה, שכמו שעגלה ערופה אסורה בהנאה, גם פטר חמור אסור בהנאה, **וּבֶשֶׁר בְּחֵלֶב** אם בישלו בשר וחלב יחד יש לקבור את התבשיל, לפי שנאמר בתורה שלוש פעמים "לא תבשל גדי בחלב אמו" ודרשו: אחד לאיסור אכילה, אחד לאיסור הנאה, ואחד לאיסור בישול, **וְחֵלִין שְׁנִשְׁחָטוּ בְּעִזָּה** בהמת חולין שנשחטה בעזרה בבית המקדש, יש לקבור, לפי שאסורה היא בהנאה, דין זה נלמד ממה שנכתב "לכלב תשליכון אותו" (שמות כב, ל) ודרשו 'אותו' את בשר טריפה שנמצא בשדה תשליכון לכלב, ואי אתה משליך בהמת חולין שנשחטה בעזרה, לפי שאסורה היא בהנאה. כל איסורי ההנאה שמנתה המשנה טעונים קבורה. **רַבִּי שְׁמַעוֹן** חולק על הדין האחרון שאמר תנא קמא ו... **אוֹמֵר: חֵלִין שְׁנִשְׁחָטוּ בְּעִזָּה** בהמת חולין שנשחטה בבית המקדש - **יִשְׂרְפוּ** יש לשרוף אותה ולא לקברה, וטעמו רבי שמעון הוא: שיש לגזור על בהמת חולין בעזרה, משום קרבנות שנפסלו בעזרה, שדינם להישרף, וכדי שלא יבואו לידי טעות, שיגידו שיש לקבור את הקרבנות שנפסלו בעזרה כדין בהמת חולין שנשחטה בעזרה, לכן יש לגזור שאף בהמת חולין שנשחטה בעזרה תישרף ולא תיקבר, **וְכֵן חִיָּה שְׁנִשְׁחָטָה בְּעִזָּה** וכן סובר רבי שמעון שחיה חולין שנשחטה בעזרה יש לשרוף אותה ולא לקברה, אע"פ שאין לגזור בחיה משום בהמת קרבן, שהרי אין קרבנות באים מחיה, מכל מקום סובר רבי שמעון שחכמים לא הבדילו בגזרתם בין בהמה לחיה, ולכן גזרו על כל חולין שנשחטים בעזרה שדינם להישרף.

*לפי הרמב"ם רק הציפור שנשחטת אסורה בהנאה, ואילו הציפור המשתלחת אינה אסורה בהנאה.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ה'

וְאֵלוֹ הֵן הַנְּשָׂרְפִים את הדברים הבאים שהמשנה תפרט יש לשרוף ולא לקבור: **חֲמֵץ**
בְּפֶסַח חמץ שרוצים לבער לאחר השעה השישית בערב פסח - **יִשְׂרָף** יש לשרוף, ומשנתנו
היא כדעת רבי יהודה, שסובר שביעור חמץ נעשה רק ע"י שריפה, אולם במסכת פסחים,
חכמים חולקים ואומרים: שניתן לבער את החמץ גם ע"י פירור החמץ והפרחתו ברוח, או
להשליכו לים, **וְתְרוּמָה טְמֵאָה** תרומה שניתנה לכהן ונטמאה, שדינה בשריפה, משום
שהיא דומה לקרבנות, אולם מותר לכהן ליהנות משריפתה כפי שיבואר בסוף המשנה,
וְהַעֲרָלָה פירות ערלה, שהינם פירות שגדלו בשלושת השנים הראשונות לנטיעת העץ,
שאסור לאכלם וגם אסורים בהנאה **וְכֵלָאֵי הַכֶּרֶם** צמחים שזרעו בסמוך לעצי גפן
שאסורים הם בהנאה, כמו שנאמר "פן תקדש המלאה", ודרשו בנותריקון 'תוקד אש', היינו
שיש לשרפם, ואת איסור ההנאה מפירות ערלה למדים מדין כלאי הכרם, **אֶת שְׂדֵרְכּוֹ**
לִשְׂרָף - יִשְׂרָף, וְאֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְקַבֵּר - יְקַבֵּר פיסקה זו מתייחסת לפירות ערלה
וכלאי הכרם, והיא באה ללמד: שבפרות ערלה וכלאי הכרם, דברים שניתן לשרוף, כגון:
מאכלים - שורפים, ודברים שלא ניתן לשרוף, כגון: משקים - קוברים. **וּמִדְּלִיקִין בְּפֶתַח**
וּבְשֵׁמֶן שֶׁל תְּרוּמָה שנטמאו, כלומר המשנה באה ללמד שמוותר לכהנים ליהנות משריפת
תרומה טמאה, אע"פ שהמשנה כללה את התרומה יחד עם החמץ, הערלה וכלאי הכרם, מכל
מקום שונה דינה של תרומה טמאה מכל שאר הדברים שהוזכרו, שכן בכל השאר יש בהם
איסור הנאה ואסור ליהנות מהם כלל, ואילו תרומה טמאה מותרת בהנאה לכהנים בשעת
שריפתה, ולכן מותר לכהנים להסיק את התנור בלחם תרומה שנטמא, וכן מותר לכהנים
להדליק נר לתאורה משמן תרומה שנטמא.

רבינו עובדיה מברטנורא
חמץ בפסח - מתניתין רבי יהודה היא, דאמר (פסחים כ"ח ע"ב) נותר בבל תותירו וחמץ בבל תותירו, מה נותר בשריפה אף חמץ בשריפה. ואינה הלכה. **וְתְרוּמָה טְמֵאָה** - דכתיב (במדבר י"ח) "ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומתי", בשתי תרומות הכתוב מדבר, אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה, וכתב "לך", שלך תהא להסיקה תחת תבשילך. **ערלה** - מכלאי הכרם גמר, וכלאי הכרם דכתיב (דברים כ"ב) "פן תקדש", תוקד אש. **את שדרכו לישרף** - אערלה וכלאי הכרם קאי, אוכלים של ערלה ושל כלאי הכרם שדרכן לישרף ישרפו, משקין שאין דרכן לישרף יקברו. **ומדליקין בפת ובשמן של תרומה** - משום דכלל תרומה טמאה עם חמץ בפסח וערלה וכלאי הכרם דאיסורי הנאה נינהו, כי היכי דלא תטעי לומר שגם תרומה טמאה אסורה בהנאה, הדר תנא ומדליקין ליהנות בפת ובשמן של תרומה טמאה.